

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/256/2019
Identifikačné číslo spisu:	7211205978
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7211205978.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne GAZA OIL, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Magnezitárska č. 7, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Göblom, so sídlom v Košiciach, Jantárová č. 30 proti žalovaným 1/ U.S. Transport, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Levočská č. 2 a 2/ S., bývajúcemu v E., obaja zastúpení KAIFER advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Fibichova č. 11, o vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. júna 2018, sp. zn. 11 Co 258/2017, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 26. apríla 2017, č. k. 45 C 33/2011-541 priznal žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Prihliadal pritom na pomery žalovaných tak, aby ani na ich strane nedošlo k neprimeranému zásahu do ich majetkovej sféry nepriznaním náhrady trov konania, keďže žalovaný 1/ je v strate a žalovaný 2/ je fyzickou osobou s minimálnym príjmom, ktorá nevlastní majetok väčšej hodnoty, resp. je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností, ktoré sú zaťažené záložným právom, nepriznanie nároku na náhradu trov konania by podľa názoru súdu negatívne zasiahlo ich majetkovú sféru ako strán sporu, navyiac trovy, ktoré žalovaným vznikli, boli účelne vynaložené v súvislosti s obranou proti nedôvodnej žalobe.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 29. júna 2018, sp. zn. 11 Co 258/2017 uznesenie súdu prvej inštancie prvým výrokom potvrdil a druhým výrokom priznal žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania dôkladne zaoberal prípadným použitím ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku

(ďalej len „CSP“), komplexne zohľadňoval pomery žalobcu, dopad nepriznania náhrady trov (úplne alebo čiastočne) žalovaným na ich majetkové pomery a svoje úvahy a z nich plynúce závery zrozumiteľne, jasne, dostatočne a logicky vysvetlil. Vyhodnotil, že na zistený skutkový stav súd aplikoval správne zákonné ustanovenia, ktoré aj správne vyložil. Odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu privodili priaznivé rozhodnutie o náhrade trov konania. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo

také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu

k odvolateľovi. Navyiac odvolateľ súdu prvej inštancie vytýkal v odvolaní absenciu skutočností (napr. z akého výpočtového základu bude vychádzať pri konkrétnom výpočte trov konania), ktoré neboli a ani nemohli byť predmetom napadnutého rozhodnutia, pretože pri rozhodovaní o náhrade trov konania je súd povinný rozhodnúť najprv o samotnom nároku na náhradu trov konania podľa § 255 CSP (ako to správne urobil súd aj v tejto veci) a o výške náhrady trov

až následne podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Až v uznesení vydanom súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP sa budú riešiť otázky (niektoré), nastolené žalobcom v odvolaní. Odvolací súd sa preto stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie i zákonom zodpovedajúcimi dôvodmi uznesenia, na ktoré v celom rozsahu odkázal (§ 387 ods. 2 CSP).

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa s poukazom na ustanovenie § 419, § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP, ktoré odôvodňovala tým, že odvolací súd postupoval v rozpore s ustálenou judikatúrou a rozhodovacou praxou súdov proti žalobkyni, keď uprednostnil záujmy a obranu žalovaných aj napriek rozporným tvrdeniam a protichodným skutočnostiam na ich strane. Súdby nedostatočne a nesprávne vyhodnotili v konaní predložené a vykonané dôkazy, nedostatočne sa vysporiadali so zisteným skutkovým stavom a dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, nesprávne vo veci rozhodli, pričom odvolací súd nekonvalidoval chybu okresného súdu, ktorý sa v rámci opätovného rozhodovania neriadil právnym názorom odvolacieho súdu. Z napadnutých uznesení nie je zrejmé, z akého výpočtového základu bude konajúci súd vychádzať pri konkrétnom výpočte trov konania

(či podľa hodnoty v zmysle vyčíslenia zástupcu žalovaných alebo podľa § 11 ods. 1). Poukázal na to, že súdy mali pri rozhodovaní zohľadniť aj samotný spor, jeho podstatu a okolnosti,

ako aj dôvody hodné osobitného zreteľa, kedy výnimočne nemusí náhradu trov konania priznať celkom alebo sčasti, pričom súd prihliada najmä na okolnosti, či strana, ktorej sa má náhrada priznať, uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý jej patril (tu poukazuje

na rozhodnutie Okresného súdu Košice I, sp. zn. 35 C 114/2010, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 MCdo 9/2009). Namietla účelné zvyšovanie trov konania žalovanými. Rozhodnutie sa malo odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keďže táto problematika je rozhodovaná rozdielne. Rozhodnutie považuje za nepresvedčivé a nepreskúmateľné, v ktorom absentuje riadne odôvodnenie, pričom poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zn. II. ÚS 383/06, II. ÚS 85/06, III. ÚS 119/03,

IV. ÚS 115/03 a na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo 238/2008 a 2 MCdo 7/2009. Žiadala tiež zohľadniť aj otázku dobrých mravov. Odvolací súd

sa nevysporiadal so všetkými argumentami a námietkami odvolateľky, rozhodnutie je preto nepreskúmateľné, čím odvolací súd odníma žalobkyni možnosť konať pred súdom. Navrhovala zrušenie rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutia okresného súdu, alternatívne navrhla zmeniť napadnuté rozhodnutie tak, že trovy konania neprizná žiadnej zo strán alebo ich prizná žalovanému 1/ a 2/, pričom úkony podľa zákona o advokácii a vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vyčíslila a prizná podľa § 11 ods. 1 tak, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/13-ina výpočtového základu, ak a) nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

4. Žalovaná 1/ sa k dovolaniu nevyjadřila.

5. Žalovaný 2/ sa vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť, alternatívne v prípade, že bude dovolanie žalobkyne prípustné, navrhol dovolanie zamietnuť

ako nedôvodné; v oboch prípadoch žiadal priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Odvolací súd vec správne právne posúdil a aplikoval relevantné ustanovenia. Dovolacie námietky žalobkyne neobstoja, keďže použila obdobné argumenty ako v odvolacom konaní, ktorými sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí už zaoberal. Dovolanie je neprípustné, keďže odvolací súd neporušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces, pri riešení právnej otázky sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a právna otázka, od ktorej záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu, nie je rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne. Argumenty o výške trov konania považoval za irelevantné, keďže v danom prípade ide o rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania a nie o výške priznaných trov konania. Otázka určenia tarifnej odmeny za úkon právnej služby v predmetnej veci tak nemohla byť predmetom dovolacieho prieskumu. Z dovolania nevyplýva, v akom rozsahu sa mal odvolací súd nedostatočne vysporiadať so zisteným skutkovým stavom.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala osoba, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Najvyšší súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

7. Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 CSP nie je v zmysle § 421 ods. 2 CSP prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP. Odvolací súd rozhodoval v zmysle ustanovenia § 357 písm. m/ CSP o nároku na náhradu trov konania.

8. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania, je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP.

9. Dovolateľka však odvodzovala prípustnosť svojho opravného prostriedku aj z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Už z dôvodovej správy k ustanoveniu vyplýva motivácia zákonodarcu obmedziť prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia len na meritórne rozhodnutia (rozsudkové výroky) a z nemeritórnych rozhodnutí len voči tým, ktorými sa konanie končí (odmietnutie, zastavenie a pod.). Dôvodom je dôsledné a koncepčné uplatňovanie princípu mimoriadnosti opravných prostriedkov v tom zmysle, že na ich uplatnenie nie je právny nárok a navrhovateľ musí splniť prísnejšie podmienky prípustnosti. Takýto výklad ustanovenia podporil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím z 28. februára 2018, sp. zn. 6 Cdo 160/2017, prijatým do Zbierky stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 pod č. R 73/2018, ktorým ustálil, že „Uznesenie dovolacieho súdu o náhrade trov konania nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle ustanovenia § 420 CSP, i keď odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol samostatným uznesením vydaným až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“ Aj v zmysle takto prijatého rozhodnutia potom dovolací súd nemohol preskúmať napadnuté rozhodnutie a prípadné konštatovanie nesprávneho posúdenia otázky náhrady trov konania zo strany dovolacieho súdu by bolo postupom contra legem.

10. Najvyšší súd preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

11. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.